

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **V. P.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Sitou, advokátem, se sídlem v Praze 10, Starostrašnická 52, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2005, č. j. 28 Az 119/2004 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátovi Mgr. Jiřímu Sitovi **s e n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 2. 2005, č. j. 28 Az 119/2004 - 30, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 15. 6. 2004, č. j. OAM-6016/VL-07-K04-2003, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž obecně namítal, že došlo k pochybení správního orgánu při projednávání žádosti o azyl, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí nezákonné. Namítané vady stěžovatel nespecifikoval a nekonkretizoval, pouze citoval zákonný text několika ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Svá tvrzení odůvodnil tím, že Běloruská republika je ovládána diktátorem, stěžovatel zcela omylem šířil letáky opozice, za což byl několikrát na několik dnů zadržen a zbit. Zprávy o dodržování lidských práv v Bělorusku, z nichž správní orgán vycházel, nebyly aktuální, i pouze ze sdělovacích prostředků je zřejmé, že jde o nebezpečnou zemi. Dále se stěžovatel dovolal článků 53 a 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody, než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ačkoliv je stěžovatel mohl uplatnit již v tomto řízení. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. v jejím doplnění, ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti s obsahem žaloby Nejvyšší správní soud zjistil následující. V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že došlo k pochybení správního orgánu při projednávání žádosti o azyl, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí nezákonné, aniž namítané vady jakýmkoliv způsobem specifikoval a konkretizoval. Pouhou citací příslušných ustanovení správního řádu, která měla být ve správním řízení porušena, přitom nelze považovat za kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Dále stěžovatel uvedl, že v zemi původu, která je ovládána diktátorem, omylem šířil letáky opozice, za což byl několikrát na několik dnů zadržen a zbit. Namítal rovněž, že zprávy o dodržování lidských práv v Bělorusku, z nichž správní orgán vycházel, nebyly aktuální, a odvolal se na články 53 a 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní vytýkal, že zemi původu opustil ve velmi tíživé osobní situaci, přičemž nebylo reálné domáhat se pomoci a ochrany ze strany kompetentních státních orgánů či jiných institucí. Kasační stížnost se tedy opírá výhradně o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a neobsahuje jiný stížnostní důvod.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze shora uvedených důvodů jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal,

neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží, nevykonal.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu